

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4
Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA

placi się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy.

Nr. 254

Katowice, czwartek 3-go listopada 1932 r.

Rok 31

Pokłosie dnia misyjnego.

Przed kilku dniami stacje radiowe świata chrześcijańskiego nadały z okazji „Dnia Misyjnego” oredzie J. E. arcybiskupa Karola Salottiego, sekretarza Kongregacji de Propaganda Fide. Ponieważ nie wszyscy nasi Czytelnicy mieli możność słyszenia wspomnianego oredzia, przytaczamy poniżej brzmienie jego w obszernym streszczeniu.

Redakcja.

Misjonarz jest żołnierzem, który walczy w groźnych zasiekach, nie w imię jednej tylko ojczyzny, lecz w imię całej ludzkości; nie w obronie interesów ludzkich, lecz w imię sprawy Bożej, nie pod sztandarem Boga, któremu są podane wszystkie mocarstwa świata a które są zobowiązane do oddawania Mu hołdu i do nie stawiania na przeszkodzie, by imię Jego było głoszone i czczone po wszystkie krańce świata.

Misjonarz jest Apostołem, który pełen odwagi i zapału bieży w dalekie i niegościnne kraje, gdzie nieznanne jest szczęście płynące z Dobrej Nowiny; jest heroldem Prawdy, której stróżem i nauczycielem jest Chrześcijaństwo; on rozświeca umysły dzikich ludów, przemienia ich sumienia, wpaja w nich prawo, by ich prowadziło, daje im wskazania, które hamują ich namiętności a dodają im bodźca silnego do dobrego.

Misjonarz jest męczennikiem, który będąc krzewicielem programu nadprzyrodzonego, szerzy i broni go ofiarą i krwią. Wie on dobrze, że drogi krzewienia wiary są trudne i twarde, że zanim dojdzie do celu, trzeba mu przejść przez ciernie i głogi, że ziarno rzucone na glebę serc nie zakiełkuje inaczej, jak użyżone krwią. Aureola męczeństwa przy świeca misjonarzowi zawsze; i on jej pragnie z nieskończonym utęsknieniem, przeżywając naprzód wesele tego dnia, w którym gdzieś na dalekich rubieżach ziemi złoży ofiarę krwi ku chwale Boga i pożytkowi dusz.

Pełen przekonania o potędze swej wiary katolickiej, która nie zdradzi ani się nie waha wobec najtrudniejszych przejść, głosi ją Misjonarz w nieprzebranych lasach i na dzikich ustronnych brzegach Archipelagu, na szczytach niebotycznych gór i na odludnych pustyniach; gromadzi w pierw dzikie ludy w ubogich szałasach, których jedynym znakiem jest prosty krzyż, potem w skromnych kaplicach, rozrzuconych na dalekich szlakach, głosząc niewiernym: Boga Miłości, Dobroci i Prawdy, którego ślad ojcowie ich zagubili.

Zagrznany ideałem miłości, będącej źródłem i życiem Chrześcijaństwa, widzi misjonarz w każdym człowieku swego brata, gdyż wszyscy jesteście dziećmi Bożymi, Jego boleści, Jego cierpienia, Jego nieszczęścia i niedostatki przemawiają od serca misjonarza i skłaniają go do tworzenia dzieł dobroczynnych i społecznych, które użyżnione miłością ewangeliczną, uzdrawiają ciała, koją niepokoje dusz i zamieniają niedostatek i nieszczęścia w pogodny poddanie się. Tak to powstają w misjach szpitale, rozdzielnie lekarstw, sierocińce, stacje o-

Zmiana na stanowisku ministra spraw zagranicznych.

Minister Beck następcą Zaleskiego.

Warszawa. Wczoraj minister spraw zagranicznych p. August Zaleski wniósł do P. Prezydenta Rzplitej na ręce prezesa Rady Ministrów p. Prystora prośbę o dymisję. Dymisja została przyjęta. P. Prezydent Rzplitej zamianował ministrem spraw zagranicznych podsekretarza stanu tego ministerstwa Józefa Becka.

Warszawa. Akty nominacyjne Pana Prezydenta Rzplitej brzmią następująco: Do Pana Augusta Zaleskiego, Ministra Spraw Zagranicznych w Warszawie. Przychyłać się do przedstawionej mi prośby o dymisję, zwalniam Pana z urzędu Ministra Spraw Zagranicznych. Spała, dnia 2 listopada 1932 r. (—) Prezydent Rzplitej I. Mościcki. (—) Prezes Rady Ministrów A. Prystor.

Do Pana Józefa Becka, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. Mianuję Pana Ministrem Spraw Zagranicznych. Spała, dnia 2 listopada 1932 r. (—) Prezydent Rzplitej I. Mościcki. (—) Prezes Rady Ministrów A. Prystor.

Co sądzą Niemcy o zmianie.

Berlin. „Berliner Tageblatt” w pierwszym wydaniu czwartkowym zamieszcza obszerną korespondencję swego przedstawiciela w Warszawie, omawiającą dymisję ministra Zaleskiego. Omawiając działalność b. ministra spraw zagranicznych Polski, korespondent pisze: Kiedy w roku 1926 Zaleski jako pierwszy minister spraw zagranicznych Rządu Marszałka Piłsudskiego objął swe sta-

nowisko, Europa znajdowała się jeszcze w okresie dającym się określić terminem Locarna. Liga Narodów była dominującą instytucją europejską. Polityka zagraniczną poszczególnych krajów w głównych częściach robiona była na terenie genewskim. Nominacja Zaleskiego oznaczała ustępstwo Polski na rzecz ducha i metod genewskich. Zrećność, z jaką potrafił Zaleski w ciągu lat następujących bronić w Genewie interesów Polski, jego stoicki spokój oraz sympatją, jaką pozyskał dla siebie w Paryżu, stworzyła mu również i w Warszawie zapewnioną pozycję.

Rozważając przyszłą rolę nowego ministra Spraw Zagranicznych Becka, korespondent zadaje pytanie, jaka jest linia polityczna tego ministra, przyczem dochodzi do wniosku, że Beck nie jest ani programowym wrogiem Niemiec, — jak to często utrzymywano, ani też programowym wrogiem Rosji. Jest on namiętnym taktikiem. Liczyć się nie należy z tem, że w najbliższej przyszłości w polityce zagranicznej Polski nastąpi zmiany. Zaznaczyć się może conajmniej tylko, że przodująca dziś w Europie tendencja do zerwania z Genewą i powrotu do tajnej dyplomacji, znajdzie w osobie Becka właśnie predestynowanego dla celów polityka (?). Jedynym kardynalnym zagadnieniem bieżącej polityki Polski, o które potknąć się mógł minister Zaleski, korespondent wymienia kwestję paktu o nieagresję z Rosją, a więc kwestję tajnych rokowań między Rosją z jednej strony a Polską i Rumunią z drugiej.

A więc zostanie otwarte polskie gimnazjum w Bytomiu!

Katowice. Z Opola donoszą: Nadprezydent regencji opolskiej dr. Lukaszek wręczył wczoraj Polsko-Katolickiemu Towarzystwu Szkolnemu w Opolu na ręce prezesa Baczewskiego koncesję na otwarcie wyższej prywatnej szkoły z gimnazjalnym programem nauczania w języku polskim w Bytomiu. Uroczystość otwarcia gimnazjum nastąpi 8 listopada.

Prezes Baczewski przyjmując koncesję zastrzegł sobie wyraźnie, iż domagać się będzie u Prezydenta Komisji Mieszanej Ciałoniera odpowiednich interwencji celem przemianowania nazwy tej polskiej uczelni na nazwę: Polskie Prywatne Gimnazjum w Bytomiu, tak, jak się tego domaga ludność polska na Śląsku Opolskim.

Ignacy Paderewski w Rzymie.

Rzym. Dnia 22 listopada br. odbędzie się tu koncert mistrza Paderewskiego. Paderewski jest uwielbiany przez melomanów rzymskich, to też zapowiedź koncertu wiel-

kiego polskiego muzyka w dniu Św. Cecylii, patronki muzyki, przyjęta została z wielkim zadowoleniem.

wiem w codziennej pracy bohaterem w kościele, w szkole, w ochronie, na polu, przy łożu umierających, a pracuje ciągle, bez wytchnienia i bez skargi. Jest bohaterem na smutnym odludziu, gdzie jako straż przednia swego obowiązku czeka ufnie na godzinę, w której głos jego znajdzie posłuch i oddźwięk w dzikich i nieufnych sercach. Jest bohaterem w szpitalach i wśród trędowatych, gdzie bez zważania na swoją osobę poświęca się, by ulżyć bólowi i cierpieniom nieszczęśliwych, nie pytając się, jakie ich pochodzenie lub która ich religia. Jest bohaterem w prześladowaniach, które go nie straszą, bo wie, że im srożej prześladowane jest imię chrześcijańskie, tem silniej to odziałuje na dusze dobre i że tem bliższe jest zwycięstwo nieśmiertelnego Kościoła wojującego. Jest bohaterem w chwili śmierci, która go osiąga na krańcach ziemi, śmiercią, która chociaż nie daje mu pociechy matczynej pożegnalnego pocałunku, przecież opromieniona jest pociechą Ojca Niebieskiego, który do bohatera wyciąga ramiona, by uwieńczyć go zasłużoną koroną walecznych.

Jeżeli kto, to ci bohaterowie potrzebują odpowiednich środków celem prowadzenia dalszej swej pracy Apostolskiej. Chodzi tu o więcej niż 480 misyj zależnych od Propagandy Wiary, z których niejedna obejmuje nieprawdopodobnie duże obszary, przekraczające 500.000 km. kw. 20.000 misjonarzy poświęca się głoszeniu Słowa Bożego w krajach niewiernych. 5000 kapłanów tubyleczych pracuje we własnych krajach nad nawróceniem swych ziomków. 30.000 Sióstr zakonnych oddaje się z podziwu godnym zaparciem się dziełom miłosierdzia nauczania. Przeszło 100.000 katechistów wspomaga wysiłki misjonarzy z niezrównaną gorliwością. Istnieje 377 seminarjów po misjach, gdzie się w obecnej chwili wychowuje 16.000 młodzieży duchownej, która jutro będzie na służbie Boga i stanie się przewodnikiem swych ludów. Otóż tej potężnej armii trzeba broni, amunicji i żywności. Najlepsza organizacja zapoczątkowana w misjach nie rozwinie się i nie utrzyma, jeśli poza pomocą Bożą nie dojdzie do tego ofiarności wiernych.

W chwili obecnej, w której nad wszystkimi narodami ciąży trudne położenie ekonomiczne, znajdują się misjonarze, chociaż ożywni niewzruszoną wiarą w świętość sprawy, dla której walczą, w położeniu godnym pożalowania. Głos tych niezmordowanych bojowników Chrystusowych, gotowych ponieść każdej chwili śmierć męczeńską, czy też paść z wyczerpania, odbija się każdego dnia o starożytne mury gmachu Propagandy Wiary, a jest to głos przejmujący, który boleścią napęlnia Ojcowskie Serce Papieża.

Niechże więc ma tę radość i pociechę, że cały świat cywilizowany hojnie odpowie na wezwanie Dzieła Rozkrzewiania Wiary. Wspólna ofiarności narodów cywilizowanych i chrześcijańskich da siewców słowa ewangelicznego niechaj im potwierdzi, że grosz chętnie i obficie złożony przez braci jest żywym dowodem wdzięczności dla tych bojowników, którzy żyjąc, pracując i umierając dla Chrystusa, przygotowują odródkę wszystkich ludów i cywilizacji.

pieki macierzyństwa, przytulki dla starców i cały szereg innych dzieł dobroczynnych, które stanowią najwspanialszą apologię miłosierdzia chrześcijańskiego. Natchniony ideałem cywilizacji, która wyrasta na naukę i przemianę spowodowanej przez Chrześcijaństwo, otwiera misjonarz szkoły, od elementarnych począwszy, aż do wyższych, tworzy zakłady wychowawcze dla młodzieży, obojga płci, zakłada szkoły rzemiosł, by dać młodzieży zawód w rękę, popiera kolonje rolnicze,

w których z krzyżem i lemieszem ucza się ludy racjonalnego rolnictwa, dając im chleb codzienny, wreszcie tworzy uniwersytety, by w nich wychować inteligencję krajową i przygotować przywódców przyszłych pokoleń. W ten sposób staje się Apostolstwo Misjonarza meżastąpieniem czynnikiem życia, wiedzy i cywilizacji.

Urzeczywistniając te ideały opromienia się postać misjonarza w cichej pracy dnia codziennego swietlanym nim bohaterstwa. Misjonarz jest do-

Listy naszych Czytelników.

O zakładzie księży Salezjanów.

Pogrzebień. Mało dotychczas slyszeliśmy o tem, co się w tej wiosce nadgranicznej dzieje. Niedawno osiedlili się tu księża Salezjanie, którzy zakupiwszy pałac w rozparcelowanym majątku, założyli w nim swój zakład. W kaplicy zakładowej odbywają się częste nabożeństwa. Ale nie tylko pod względem religijnym Salezjanie zaspakajają potrzeby ludności, lecz także na innych polach pracują dla niej. Urządzane są często przedstawienia teatralne i koncerty których wykonawcami są wychowankowie zakładu. Programy te cieszą się wielkiem powodzeniem wśród ludności miejscowej oraz okolicznej.

W niedzielę, dnia 23 ub. m., jako w dniu Misji, urządzono po niesporach wykłady. Jeden wygłosił ks. dyrektor zakładu, drugi jeden z wychowanków. Wykłady te były zrozumiałe dla wszystkich. Po wykładach zespół amatorski zakładu odegrał sztukę teatralną, a podczas jej przerw przygrywała zakładowa orkiestra. Obydwa zespoły spisały się doskonale i pozostawiły na obecnych niezatarte wrażenie. To też ludzie, podriemieni na duchu, wracali do swych domów.

Z kuchni dla bezrobotnych.

Zgoda. W Zgodzie powstała kuchnia dla bezrobotnych w maju 1931 r. Inicjatorem otwarcia tej kuchni był dyrektor huty p. inż. Myciński. Tak urzędnicy jak i robotnicy opodatkowali się dobrowolnie na rzecz tej kuchni i podtrzymują to do dziś dnia, co też umożliwiło kuchnię tę przez taki okres czasu utrzymać bez nadzwyczajnej pomocy innych. W części pomagał gminny komitet do spraw bezrobocia w Świętochłowicach finansowo i w naturaljach. Kuchnia wydała w czasie od 28 maja 1931 r. do sierpnia 1932 roku 119.056 porcji.

Dochody w gotówce wynosiły za ten czas 26.431,86 zł, rozchody zaś 24.018,22 zł, stan kasy w dniu 1. 9. 1932 r. 2413,64 złotych.

Na jedną porcję wraz z obsługą i administracją kuchni wypada 20 gr. Trzeba dodać, iż kuchnia w Zgodzie została stworzona dla zwolnionych pracowników z huty „Zgoda“, a jednak wydała ona aż dotychczas około 150 porcji dziennie dla bezrobotnych i biednych, nie mających żadnego stosunku z hutą „Zgoda“. Ponieważ obecnie pod względem finansowym tego stanu utrzymać się nie da, przeto był komitet zmuszony interwenjować w gminnym Komitecie, by tenże tych bezrobotnych, nie mających żadnego stosunku z hutą „Zgoda“ przyjął do swych kuchni, co się też stanie z dniem 1. 11. 32 r. Był to duży wysiłek tak rady robotniczej jak i urzędniczej huty „Zgoda“, by przez tak długi czas utrzymać tę kuchnię.

Trzeba także dodać, że z inicjatywy p. dyrektora Mycińskiego powstał w roku 1928 (z okazji przyłączenia Zgody do gminy świętochłowickiej i 10-letnia istnienia państwa polskiego) komitet budowy ochronki w Zgodzie. I tutaj składali robotnicy i urzędnicy swoje składki. Pierwszy projekt budowy był w wysokości 100.000 zł, który jednak został od-

rzucony i musiało się dać wykonać drugi projekt, który przekroczył 200.000 zł. Ochronka przez to stoi nie wykończona, bo brak jeszcze około 100.000 zł do wykończenia. Komitet budowy zalega firmom dotychczas około 80.000 złotych i nie może się z obowiązku tego wywiązać, dopóki województwo nie prześle subwencji. Dotychczas dało województwo 100.000 zł, a Komitet ze swej strony zebrał 30.000 zł, więc wydano razem 130.000 zł. Gdyby nie utworzenie kuchni w Zgodzie, byłby robotnik i urzędnik huty „Zgoda“ jeszcze dalsze 30.000 zł mógł złożyć do wykończenia ochronki. Więc tak się pracuje w Zgodzie dla społeczeństwa, gdy dyrektor sam daje wiele inicjatyw. Jak wygląda jednak gdzieindziej?

Otóż kopalnia „Niemcy“ stworzyła po naleganiu ze strony władz kuchnię dla bezrobotnych, lecz gdy chodzi o utrzymanie kuchni to twierdzą, że to nie możliwe. A jednak przy odrobienie dobrej woli p. radcy b. generalnej dyrekcji Ks. Donnersmarcka i wszystkich urzędników w dyrekcji jak i w kopalni „Niemcy“ dałoby się taką kuchnię utrzymać. Niestety ci panowie, którzy najwięcej robotników na bruk wysadzili, nie chcą w tej nędzy pomóc temu biednemu, lecz chcą, by wszystkie ciężary gmina ponosiła, która już i tak czyni co tylko może. Więc panowie niech do was rozsądek przemówi, bo źle robicie a lepiej prędzej przyjąć z pomocą, niż będzie za późno.

Sidney Fox

Bela Lugosi

para bohaterów sensacyjnego filmu p. t. „Morderstwo przy rue Norgue“ wytwórni Universal Pictures Corporation.

Sprawozdanie z uroczystości Związku Rezerwistów.

Radzionków. Pięknym tradycyjnym zwyczajem podejmował w ubiegłą niedzielę miejscowy Zw. Rezerwistów przybyłych z czynnej służby rezerwistów, w liczbie 66-ciu. Rano mimo deszczu, odbył się pochód z muzyką do miejscowego kościoła na nabożeństwo, odprowadzone na intencję powracających rezerwistów z wojska polskiego. Po nabożeństwie pochód powrócił na targowisko, gdzie go rozwiązano. O godz. 16-tej zebrał się na sali związkowej u p. Spyrki wszyscy członkowie związku w liczbie 247 oraz ich rodziny wraz z przybyłymi rezerwistami. Uroczyste to zebranie zajął prezes związku inżynier p. kapitan rezerwy Kielbasa. Po pięknym przemówieniu do zebranych wniósł okrzyk na cześć armji czynnej i armji rezerwistów, poczem orkiestra własna pod batutą p. Matejczyka odegrała bardzo piękny marsz z fanfarami, a następnie rezerwiści odśpiewali 3 piosenki żołnierskie. Prezes p. inżynier Kielbasa odczytał uchwały zarządu związku z dnia 9. 10. 32, w myśl której związek powołał na swych członków honorowych — zasłużonych dla związku — p. posła i naczeln. gminy Zientka, inż. kopalni p. Leonarda oraz miejsc. lekarza p. dr. Pietrzykowskiego. Poseł p. Zientek w swem przemówieniu powitał po ojcowsku przybyłych z wojska rezerwistów — wykazał zebrany, jak nieobojętna dla niego jest dola każdego obywatela Radzionkowska, wskazał na czynniki, które pozwalają dla mężnego przetrwania obecnej przykryj sytuacji kryzysowej, i wniósł okrzyk na cześć Polski, na cześć

wodza Jej armji p. marsz. Piłsudskiego i na cześć Pana Prezydenta Rzplitej Polskiej. Orkiestra wykonała hymn narodowy. Pan dr. Pietrzykowski zachęcał do organizowania się na wzór innych związków w charakt. wojskowym jak Zw. Powst. Śl. i Strzelec i wskazał na ważność krzewienia ducha polskiego wśród obywateli, co w przyszłości nie pozwoli na tak duży procent zapisywania dzieci do szkół mniejszości. Zebrani po wysłuchaniu referatu przez nauczyciela p. Dudę na temat „Stosunków polsko-niemieckich“ uchwalili rezolucję, w której protestują jak najenergiczniej przeciw propagandzie, szerzonej za granicą w sprawie niemieckiej, dążącej do uniemożliwienia bytu polskiego gimnazjum w Bytomiu, domagając się od władz polskich zamknięcia wszystkich gimnazjów niemieckich w Polsce, do czasu załatwienia przez władze niemieckie sprawy otwarcia gimnazjum polskiego w Bytomiu. Po odczytaniu rezolucji odśpiewano „Rotę“ na znak uroczystego momentu protestu przeciw zakusom niemieckim. Następnie pospółli rezerwiści skromny posiłek, przygotowany dla nich przez miejscowy Zw. rezerwistów, przy dużej pomocy ojca gminnego i posła p. Zientka. Rezerwista Dziębała podziękował w imieniu kolegów związkowi i p. posłowi Zientkowi za tak miłe przyjęcie i przyrzekł, że rezerwiści będą w organizacji pracowali z pożytkiem dla ogółu. Po odśpiewaniu kilku piosenek rezerwiści tańczyli w gronie członków związku do późnego wieczora. (t)

Życie katolickie w Hiszpanji.

Mimo praw silnie krępujących swobodny rozwój życia religijnego, mimo licznych ataków na religię ze strony nie tylko komunistów, ale również i liberałów, mimo palenia kościołów i niszczenia instytucji katolickich, katolicyzm w Hiszpanji nie zamiera, lecz, przeciwnie zyskuje na swoistości i rozwoju w kierunku organizacji ludzi świeckich. Hiszpańska Akcja katolicka zatacza coraz szersze kręgi i coraz liczniejsze obejmuje rzesze. Rozwijają się wydajnie praca grupowania młodzieży chrześcijańskiej w związkach organizowanych na wzór francuskich J. O. C. oraz t. zw. F. J. C. (Federation de Jeunes Christiana). Organizuje się reko-

leksje zamknięte, wspólne adoracje noćne i modły przebiegalne. Nie zapomina się również o robotnikach i ich społecznym kształceniu. Ostatnio w Madrycie zainicjowano organizację specjalnych kursów społecznych dla robotników. Kurs ten, obejmujący wykłady z dziedziny apologetyki, prawodawstwa socjalnego, historii doktryn socjalnych i organizacji związków zawodowych, trwać będzie dwa miesiące, aż do świąt Bożego Narodzenia. Szeroką akcją rozwija również kongregacja katolickich studentów Hiszpanji, która w końcu bieżącego miesiąca odbędzie swój XI zjazd doroczny w Kadyksie.

Przegląd religijny.

O beatyfikację Królowej Jadwigi.

Grono osób świeckich i duchownych w Warszawie podjęło akcję w celu rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego Królowej Jadwigi. Działalność ta, o której poinformowano właściwe władze kościelne, znalazła już powtórnie wyraz na łamach miesięcznika „Nasza Przyszłość“ w artykule Emila Rewerowskiego p. t. „Polska Joanna d'Arc“. Akcja ta ma być oparta na szerokiej podstawie ogólnonarodowej.

Z działalności czeskich katolików.

Katolicka partja ludowa zapowiedziała kursy przeszkolenia dla swych działaczy. W ubiegłym roku wzięło udział w analogicznych kursach 1600 osób. Czeskie zakonnice z Kongregacji Niepokalanego Poczęcia z Przerowa, na Morawach, otrzymały zezwolenie rządu angielskiego na osiedlenie się w Guyarrie brytyjskiej i otwarcie tam szkół i szpitali. Ruch charytatywny wśród czeskich katolików rozwija się pomyślnie. Praga jako centrala tego ruchu, kroczy na czele. Na przedmieściach Pragi rozwijają żywą akcję charytatywną OO. Franciszkanie. Zaznaczyć należy sukces finansowy czeskich katolickich organizacji charytatywnych za rok 1931 wykazujący poważną pozycję 31.000.000 Kcs. Niedawno odbył się w Bernie zjazd katolickich robotników czeskich. Doroczny przegląd wykazał tam 537 zrzeszeń robotniczych i z górną 25.000 członków.

Przedstawienie religijne przed kościołami w Wiedniu.

Przedstawienia religijne na wolnym powietrzu, zorganizowane przez chrześcijańsko-niemieckie towarzystwo sceny ludowej oraz przez związek tak zw. „Aktorów Bożych“, cieszy się coraz większym powodzeniem. Urządzane są co niedziela przed wielu kościołami w Wiedniu i najbliższej okolicy. We wrześniu wystawiono m. in. następujące utwory: „Skromna sztuka o św. Aniele Stróżu“, „Dziewica, Matka, Królowa“, „Kapłan, Pasterz, Król“, „Św. Franciszek z Assyżu“ E. Handla oraz „Aktorzy B.escy“ według legendy z życia św. Aleksandra Sauli.

Kongres katolicki w Budapeszcie.

W dniu 16 października rozpoczął się w Budapeszcie doroczny kongres katolicki, który zgromadził liczne duchowieństwo oraz wielotysięczne rzesze wiernych. Jest to dwudziesty trzeci z rzędu zjazd tego rodzaju na Węgrzech. Pomimo niepomyślnej koniunktury ogólnej oraz wybitnie wrogich prądów w stosunku do Kościoła, które od dłuższego czasu panują na Węgrzech, kongres ten ujawnił ogromne wpływy katolicyzmu i jego przywiązanie do niego szerszych mas ludności. Zjazd rozpoczął się uroczystą procesją, która przebyła drogę z bazyliki św. Stefana do gmachu parlamentu i z powrotem. W procesji wzięły udział liczne delegacje robotników, górników, kolejowców, włościan itd., nie mówiąc już oczywiście o wspieraniu reprezentowanem duchowieństwie z Nuncjuszem papieskim na czele. Kazanie przed parlamentem wygłosił biskup dr. Julius Glattfelder. Szereg niezmiernie ciekawych konferencji tego samego dnia oraz paru dni następnych poruszył wszelkie zagadnienia aktualne, zarówno kościelnej jak i społecznej natury.

Wzruszająca ofiarności dzieci indyjskich.

Niedawno w Mymensingh w diecezji Dacea (Indje) Ojcowie Krzyża św. wzniesli nowy kościół pod wezwaniem św. Patryka. Wkrótce po otwarciu tego kościoła miał w nim kazanie ojciec Świtalski, wzywając do ofiar na utrzymanie tej świątyni. Po kazaniu dzieci szkoły klasztornej naradziły się między sobą, poczem zgłosiły do kierownictwa szkoły taką propozycję: „Chcielibyśmy coś pomóc kościołowi. Pieniędzy nie posiadamy, prosimy więc, aby nam przez jakiś czas nie dawano ryby, póki nie oszczędzi się trzech rupij na potrzeby kościoła“. Kto wie, czem dla Hindusów są ryby, ten zrozumie wielkość tej ofiary.

George O'Brien

w filmie „Król stepów“ prod. wytwórni Foxa.

